

ἱερὰν καὶ θυσίας ἀπαρχὴν παρειλημμένον, ἐπαινοῦντα μὲν
 <έν> οἷς ἐπιτυγχάνει τὴν δύναμιν, ἀγαπῶντα δὲ τὴν προθυ-
 μίαν αὐτὴν τοῦ φέροντος εἰς μέσον ἃ γινώσκει καὶ πείθοντος
 ἑτέρουσ δι' ὧν αὐτὸς πέπεισται. τοῖς μὲν οὖν κατορθουμένοις
 ἐπιλογιστέον ὡς οὐκ ἀπὸ τύχης οὐδὲ αὐτομάτως ἀλλ' ἐπιμελεία 5
 καὶ πόνῳ καὶ μαθήσει κατορθοῦται, καὶ μιμητέον ταῦτα θαυ-
 μάζοντάς γε δὴ καὶ ζηλοῦντας· τοῖς δ' ἁμαρτανομένοις ἐφ-
 ιστάναί χρεὶ τὴν διάνοιαν, ὑφ' ὧν αἰτιῶν καὶ ὅθεν ἢ παρατροπὴ
 γέγονεν. ὡς γὰρ ὁ Ξενοφῶν (Oec. I 17) φησι τοὺς οἰκονομι-
 κούς καὶ ἀπὸ τῶν φίλων ὀνίνασθαι καὶ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν, 10
 οὕτως τοὺς ἐγρηγορότας καὶ προσέχοντας οὐ μόνον κατορθοῦν- C
 τες ἀλλὰ καὶ διαμαρτάνοντες ὠφελοῦσιν οἱ λέγοντες· καὶ γὰρ
 διανοήματος εὐτέλεια καὶ ῥήματος κενότης καὶ σχῆμα φορτικὸν
 καὶ πτόησις μετὰ χαρᾶς ἀπειροκάλου πρὸς ἔπαινον καὶ ὅσα
 τοιαῦτα μᾶλλον ἀκροωμένοις ἐφ' ἑτέρων ἢ λέγουσιν ἐφ' ἑαυτῶν 15
 καταφαίνεται. διὸ δεῖ μεταφέρειν τὴν εὐθύνην ἐφ' ἑαυτοὺς
 ἀπὸ τοῦ λέγοντος, ἀνασκοποῦντας εἴ τι τοιοῦτον λανθάνομεν
 ἁμαρτάνοντες. ῥᾶστον γὰρ ἐστὶ τῶν ὄντων τὸ μέμψασθαι τὸν
 πλησίον, ἀχρήστως τε καὶ κενῶς γινόμενον, ἂν μὴ πρὸς τινα
 διόρθωσιν ἢ φυλακὴν ἀναφέρηται τῶν ὁμοίων. καὶ τὸ τοῦ D
 Πλάτωνος οὐκ ὀκνητέον αἰεὶ πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τῶν ἁμαρτανόν- 21
 των ἀναφθέγγεσθαι, 'ἢ που ἄρ' ἐγὼ τοιοῦτος;' ὡς γὰρ ἐν
 τοῖς ὄμμασι τῶν πλησίον ἐλλάμποντα τὰ ἑαυτῶν ὁρῶμεν, οὕτως
 ἐπὶ τῶν λόγων δεῖ τοὺς ἑαυτῶν ἐνεικονίζεσθαι τοῖς ἑτέροις,
 ἵνα μήτε ἄγαν θρασέως καταφρονῶμεν ἄλλων αὐτοῖς τε προσ- 25
 ἔχωμεν ἐν τῷ λέγειν ἐπιμελέστερον. χρήσιμον δὲ πρὸς τοῦτο
 καὶ τὸ τῆς παραβολῆς, ὅταν γενόμενοι καθ' αὐτοὺς ἀπὸ τῆς